

Vi giver mest til dem, som har størst behov

Det er svært at være uenig. Eller er det?
For hvem er det egentlig, som har størst behov? Hvem er det, vi skal gøre en ekstra indsats for?

Morten Sodemann har givet et simpelt og samtidig kompliceret svar: "Sårbar? Det kan du selv være." Alle kan blive sårbare. Og for nogle opleves det som en så alvorlig belastning, at selve livet kommer i spil.

Jeg arbejder i Danmarks næststørste by – med Danmarks yngste befolkning – lige midt i centrum. Det er her, hvor de privilegerede mennesker bor: dem med de store huse og det store overskud. Det er her, hvor dem med den endeløse række af selvpåførte og selvopfundne plager befinder sig. De smukke unge mennesker, som ikke behøver en læge (så meget). Som kan klare sig selv. Som nødtigt skulle pippe om, at noget er galt. Og som risikerer at få en over nakken, hvis de så alligevel stikker næbbet frem: De skal ikke klage! For alle ved, at de rigtige problemer og plager befinder sig langt uden for byen. For eksempel i Udkantsdanmark.

Debatten om, hvem der har det største behov, har taget en forkert drejning, synes jeg. Væk fra kernen. Vi er læger. Vi arbejder med mennesker. Der, hvor de bor. Der, hvor vi selv bor. Vi har uvisiteret adgang. Mennesker kontakter os med de problemer, de har. Vi kan ikke stille os i døren og sige: "Gå igen. Dit problem er ikke et rigtigt problem". Er der overhovedet problemer, som ikke er rigtige – for den, der har dem?

Inde midt i centrum af min by bor nogle af landets fattigste og mest udsatte borgere. Uden netværk eller med

meget få og ustabile relationer. De er for nylig flyttet væk fra deres base i Udkantsdanmark. Det er en overset gruppe, som på papiret er ressourcestærke, men som de facto ikke er det.

Det er de studerende, jeg taler om. Unge under uddannelse.

Nogle af dem bliver syge. Og det er ikke den indbildte syge: De får angst, depression. De laver selvskade. Nogle af dem begår selvmord eller prøver på det. Det er ikke en sjældenhed, at de skal indlægges akut på psykiatrisk modtagelse. De unge har også brug for en læge. Der er mange unge med psykisk sygdom samlet på få kvadratkilometer i min by og i landets andre store byer.

Når vi som faggruppe og professionelle taler om, at vi vil give mest til dem med størst behov. Så bør det vel gælde dem, der søger os? Også de unge. Og også de psykisk syge unge. Eller hvad? //

Lederen skrives på skift af chefredaktør og FYAM-redaktør. Lederen er et udtryk for skribentens holdning og udtrykker ikke nødvendigvis DSAM's holdning.